І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. Шевченко

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 179. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 28-го ВЕРЕСНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, SEPTEMBER 28, 1972 No. 179. VOL. LXXIX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Середа, 27-го вересня 1972 р.

ПАЛАТНА КОМІСІЯ ШЛЯХІВ І ЗАСОБІВ схвалила уділити президентові Ніксонові необмежене уповноваження скорочувати окремі урядові програми, щоб вдержати тотальне федеральне видаткування до межової суми у висоті 250 більйонів долярів. Обов'язувати має це уповноваження від тепер до 30 червня 1973 року. Рішення комісії є найдалійдучим конституційним уповноваженням Конґресу для Президента контролювати видаткування Уряду.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ ЗСА затвердила і передала до Білого Дому для підпису Президентові тимчасовий американсько - совєтський договір про „замороження" великої частини офензивного нуклеарного арсеналу ЗСА і Совєтського Союзу на протяг п'яти років. Переговори щодо дальшого обмеження продукції стратегічної зброї почнуться в Женеві з кінцем цього року.

ДВІ АҐЕНЦІЇ СТЕЙТУ НЮ ДЖЕРЗІ затвердили контроверсійний плян губернатора Кейгілла створення великого спортового комплексу на луках Гакенсаку, Н. Дж., на відстані яких 15 хвилин їзди автом від нюйоркського Мангеттену, при дотриманні умови, що природне довкілля залишиться в незайманому стані. Будова цього комплексу мала б коштувати двісті мільйонів долярів і на ньому мало б приміщуватися постійне грище для нюйоркської футбольної команди Джаєнтс.

БРАЗИЛІЙСЬКІ ВІЙСЬКОВІ З'ЄДНАННЯ в кількості яких 5 000 вояків повели широку акцію прочищування від партизанів в одній із вкритих джунґлями областей над рікою Амазонкою. В сутичках із партизанами згинув уже один вояк. В акції бере участь не тільки піхота, але також летунські і морські збройні сили Бразилії. Відбуваються також сутички з партизанами у центральній бразилійській провінції Гояс, де кількість вояків, що беруть участь у протипартизанській акції збільшено з 200 до 5 000. Повстанців у провінції Гояс підтримує населення, яке живе у злиднях і позбавлене опіки й допомоги уряду.

КАНЦЛЕР ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ ВІЛЛІ БРАНДТ ВДОВОЛЕНИЙ, що йому вдалося спровокувати парлямент для висловлення йому вотуму недовір'я, щоб він міг розв'язати парлямент і розписати нові вибори на 19 листопада ц. р. Коли б парлямент схвалив був недовір'я урядові не на вимогу його, канцлера, а на вимогу опозиції, то Віллі Брандт був би примушений зректися і тоді до влади прийшла б теперішня християнсько - демократична, отже консервативна, опозиція. Віллі Брандт урядуватиме до часу виборів, в яких він сподівається виграти.

ШВЕЦІЯ ДИВИТЬСЯ дуже песимістично на шанси міжнародного роззброєння. Шведський міністер для справ роззброєння пані Альва Мірдаль заявила на одному зібранні у Женеві, що великі держави не мають заміру роззброюватись і що два договори з ділянки роззброєння, підписані в Москві президентом Ніксоном і Леонідом Брежнєвим не мають ніякого практичного значення.

ЧИСЛО АМЕРИКАНСЬКОГО ВІЙСЬКА У В'ЄТНАМІ ЗМЕНШИЛОСЬ до 36.100 осіб. Президент Ніксон обіцяв, що до 1 грудня ц. р. число тамошніх військовиків впаде до числа 27.000. Але поза тим числом яких 100.000 моряків і летунів діють проти в'єтнамських комуністів з баз у Таї (Сіямі), на Ґуамі та з військових кораблів 7-ої американської морської фльоти.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ КУРТ ВАЛЬДГАЙМ ЗАПРОСИВ емеритованого швайцарського дипломата Альфреда Ешера для справи Південно-західньої Африки. Ту країну мав під своїм правлінням Південно - африканський Союз на основі мандату від колишньої Ліґи Націй. Після другої світової війни Південно-африканський Союз не захотів вирektися тієї території всупереч постановам Об'єднаних Націй і Міжнародного Трибуналу в Гаазі. Але уряд Південно - африканського Союзу дозволив уповноваженому генерального секретаря ОН прибути туди для нарад.

З ГАНОЮ ВІДЛЕТІЛИ почерез Комуністичний Китай до Москви звільнені північно - в'єтнамськими комуністами три американські воєнні полонені. Вони їдуть все ще у товаристві шістьох осіб — дружини і матери двох звільнених полонених і чотирьох „противників війни", які перебрали під свою „опіку" звільнених. Ціла та група плянує перелетіти з Москви до Стокгольму у Швеції або Копенгаґену у Данії та відтіль до Ню Йорку. В'єтнамські комуністи, які обвозили звільнених американських військовиків по Північному В'єтнамі і казали їм виголошувати в радіо пацифістичні промови, загрозили, що коли американський Уряд жадатиме від звільнених якихось заяв чи каратиме їх за їх пропаґандивні виступи у В'єтнамі, то це пошкодить дальшому звільненню полонених.

ПРЕЗ. НІКСОН ВІДЗНАЧИВ ПАТРІОТИЗМ ЕТНІЧНИХ ГРУП ПІД ЧАС ВІДКРИТТЯ МУЗЕЮ ІМІҐРАЦІЇ, В ЯКОМУ ВЗЯЛИ АКТИВНУ УЧАСТЬ ТАКОЖ УКРАЇНЦІ

Ню Йорк. — Під час відкриття приміщеного у підніжжі Статуї Свободи Американського Музею Іміґрації, яке відбулося у вівторок 26 вересня ц.р. на острові із цією статуєю, прибулий спеціяльно із Вашинґтону президент Ричард М. Ніксон ствердив у своїй промові, що іміґранти різних національностей, з яких сьогодні складається американська нація, можуть бути горді на своє національне походження і традиції, і підкреслив, що, якщо йде про любов до обраної ними країни поселення, то вони у своєму патріотизмі є першими і передовими. Це іміґранти збагатили Америку – казав Президент. Вони прибували сюди з вірою у тверду працю — не для дозвілля — і це вони допомогли збудувати сьогоднішню Америку. У своїй заяві президент Ніксон ствердив ще: „Відкриваючи урочисто цей Музей, ми відзначаємо факт, що американська нація є нацією багатьох націй, що вона склалася із людей з усіх народів світу, з усіх континентів, з кожної закутини світу — і те, що ми маємо сьогодні, як і те, чим ми є, є результатом того, що привезли ці іміґранти на побережжя нової землі". У своїй промові під час відкриття Президент згадував поміж іншими національностями також кількакратно українців.

Відбулося відкриття Музею Американської Іміґрації в пополудневих годинах на просторій площі за Статуєю Свободи, на якій зібралися численні представництва етнічних груп, члени Комітету і прихильники перевибору президента Ніксона, як також сотки учнів із католицьких і жидівських шкіл Ню Йорку. Українську групу репрезентували під час цієї урочистости провід Комітету об'єднаних українських організацій м. Ню Йорку - Відділ УККА із своїми прапорами на чолі з головою адв. Романом Гуглевичом, представництво УККА під проводом Йосипа Лисогора як теж УНСоюзу в складі заступників гол. предсідника Марії Душник і Володимира Сохана, членів Головної Контрольної Комісії — її голови мґра Івана Геврика і д-ра Івана Скальчука, група українських республіканців стейту Ню Джерзі і Ню Йорку під проводом Мирона Леськова і Мар'яни Могилин-Блюм, ПАБНА та багато інших.

Прибулого гелікоптером Президента із його дружиною привітали четверо маленьких дівчаток в національних одягах — одна німка, італійка, полька й одна українка, 6-літня Мая Блюм, донька пані М. Могилин. Під час переходу Президента і його почоту шпаліром на почесну трибуну вітали його оваційно зібрані на площі маси народу, здебільшого окликами: Ще чотири роки! Представив Президента зібраним секретар внутрішніх справ Роджерс Ц. Б. Мортон, підкреслюючи у своїй промові співпрацю численних громадських і культурних організацій у створенні Музею Іміґрації.

Прибуття і промова Президента були попереджені короткою увідною програмою, що її започаткував, як церемоніймайстер Томас Флінн, заступник директора Служби Національних Парків, вітаючи присутніх почесних гостей, між ними губернатора стейту Ню Йорк Нелсона Рокефеллера, губернатора стейту Ню Джерзі Вільяма Т. Кейгілла та інших. Прибулого на трибуну

(Закінчення на стор. 3-ій)

Контрольна Комісія УНС переводить піврічну перевірку

Джерзі Сиτі. — У понеділок, 25-го вересня, тут у приміщеннях Головної Канцелярії Українського Народного Союзу почалася звичайна піврічна перевірка майна, діловодства та організаційного стану цієї великої установи. Перевірку переводять голова Комісії мґр. Іван Геврик, його заступник дир. Іван Винник та секретар д-р Іван Скальчук. Два інші члени Контрольної Комісії, проф. д-р Богдан Гнатюк та д-р Михайло Данилюк перешкоджені і в теперішній перевірці не беруть участи.

Кіссінджер веде нові розмови з в'єтнамськими комуністами у Парижі

Париж. — Асистент Президента Ніксона для справ крайової безпеки Генрі Кіссінджер перевів у вівторок 26 вересня ц. р. 18-ту з черги від 1969-го року засекречену „приватну" нараду з членом Політбюра компартії Північного В'єтнаму Ле Дуком То і головою північнов'єтнамської делеґації на Паризькій конференції про В'єтнам Хуаном Туї. За найважливіший момент тієї зустрічі найперші коментатори вважають факт, що рішено продовжувати ті розмови також у наступному дні, чого дотепер не бувало у зустрічах Кіссінджера з в'єтнамськими комуністами. Сам президент Ніксон дізнався про продовження нарад Кіссінджера з комуністами у Парижі в дорозі з Вашинґтону до Ню Йорку. Вправді Роналд Зіглер не сказав нічого, що вказувало б на якийсь позитивний зворот у нарадах над замиренням у В'єтнамі, проте газети пов'язують ті останні заходи Кіссінджера з закулісовою дипломатичною кампанією, в якій передову ролю грає Франція. Державний секретар Вілліям Роджерс і зокрема Генрі Кіссінджер відбули довші наради з прибулим на сесію Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй французьким міністром закордонних справ Морісом Шуманом, який зберігає зв'язки з Північним В'єтнамом, що має свою амбасаду у Парижі. Також провідний північнов'єтнамський щоденник „Ньян Дан" саме напередодні останнього приїзду Кіссінджера до Парижу приніс статтю, в якій закликає ЗСА, щоб вони разом з Північним В'єтнамом ґарантували, щоб в Південному В'єтнамі не запанувала ні одна з трьох груп, з яких — за комуністичною пропозицією — повинен складатися новий уряд Південного В'єтнаму: націоналісти, комуністи і „невтральні". В'єтнамські комуністи постійно твердили і твердять, що замирення у В'єтнамі не можливе, поки не буде розв'язана проблема політичної майбутности Південного В'єтнаму, і що до того часу не може бути також воєнного перемир'я. Тепер буцім-то настали кращі умовини для проголошення у В'єтнамі загального воєнного перемир'я, твердять коментатори.

Громико таврує тероризм та критикує ЗСА за В'єтнам

Об'єднані Нації. — Совєтський міністер закордонних справ Андрей Громико виголосив у вівторок 26 вересня ц. р. на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй велику промову, в якій різко засуджував тероризм, назвавши конкретно арабський терор і аїзд арабських терористів на ізраїльську олімпійську дружину у Мюнхені. Він твердив, що ті „арабські злочинці" дають поштовх „ізраїльському бандитизмові", стосованому супроти арабського народу. Але водночас Громико різко критикував Америку, яка буцімто веде дволичну політику, бо її слова про бажання миру й відкликування військ з В'єтнаму перечить збільшеним зусиллям. Громико зголосив резолюцію, яка забороняє „вживати силу або погрози вжити силу в міжнародних зв'язках та забороняє вживати будь-коли атомову зброю". Делеґати західніх держав зараз же висловлювали в кулюарах погляд, що та резолюція Громика має суто-пропаґандивний характер, щоб представити Совєти, як єдиного миротворця. Так само його гострий випад проти Америки в справі В'єтнаму вважають за тактичний маневр, щоб в'єтнамським комуністам і всім їх симпатикам показати, що Комуністичний Китай не є одиноким покровителем Північного В'єтнаму і В'єтконґу. Промовляв також французький міністер закордонних справ Моріс Шуман, який критикував теперішній стан, в якому Об'єднані Нації не всилі відіграти активної і конструктивної ролі у заведенні миру в Південній Азії.

Американський Уряд виступив з проєктом світової монетарної реформи

Вашинґтон. — Коли президент Ніксон у своєму виступі на відкриті нарад Світового Банку та Міжнародного Монетарного Фонду обмежився до загальних стверджень, то американський секретар скарбу Джордж П. Шулц з'ясував становище уряду ЗСА щодо світової грошевої реформи дуже докладно. Одночасно Джордж Шулц подав ряд конкретних пропозицій і напрямних щодо впорядкування грошевої системи у світі. За словами Шулца, завданням наради цих двох важливих міжнародних фінансових інституцій є не тільки обмежитися до питання торговельного балансу чи платничого балансу. „Світ потребує нового балансу між елястичністю і стабільністю у його засадничому підході до бизнесових проблем. Світ потребує нового балансу між єдністю щодо цілей і зрізничкуванням у виконанні, щоб в той спосіб забезпечити кооперацію між державами, в ході якої вони не затрачували б своєї індивідуальности та суверенности". Шулц перестерігав перед тим, щоб не допровадити до розбиття світу на „антаґоністичні бльоки", бо „ми не можемо шукати порятунку від наших проблем у протекціонізмі". Серед конкретних пропозицій, що їх подав Дж. Шулц, найважливішою є та, що стосується зменшення ролі золота у світовій монетарній системі і заступлення його „паперовим золотом", чи „міжнародною валютою", видаваною Міжнародним Монетарним Фондом. Далі, Шулц запропонував більшу елястичність в обміні окремих валют, а також санкції супроти держав, які б порушували домовлення. В загальному, плян Шулца дає окремим державам широку скалю у виборі шляхів і засобів у їхній монетарній політиці. Пропозиції американського уряду прийняли економісти і фінансові експерти позитивно, вказуючи на те, що ці пропозиції не тільки конструктивні, але й цілком правильні. „Ню Йорк Таймс" у редакційній підкреслив, що американський плян „вміло поєднує і балансує ліберальні принципи та політичний реалізм", стверджуючи, що ці пропозиції мають всі дані на те, щоб стати основою світової монетарної реформи.

До участи в XI Конґресі американських українців уже зголосилося 285 делеґатів, очікується 500

Ню Йорк. — До участи в XI Конґресі Американських Українців, який відбудеться тут у готелі Коммодор в днях від 6 до 8-го жовтня ц. р., вже зголосилося 285 делеґатів, що репрезентують 38 наших центральних установ і організацій. Зголошення дальше напливають і очікується, що загальна кількість учасників Конґресу дійде до 500 осіб — інформують з канцелярії Українського Конґресового Комітету.

Передбачена програма

Конґрес почнеться в п'ятницю, 6-го жовтня, о год. 10:30 ранку. Після відспівання американського й українського національних гимнів та молитви, яку проведе Стемфордський Владика Кир Йосиф Шмондюк XI Конґрес відкриє формально президент Українського Конґресового Комітету проф. д-р Лев Добрянський. Після відкриття буде прийняття порядку і правильника нарад та вибір Президії і Комісій. Обідова перерва буде від год. 1:30 до год. 3:00 по полудні і тоді на порядку нарад будуть звідомлення членів Екзекутиви. Після вечірньої перерви від год. 6:30 до 7:30 наради продовжуватимуться до год. 7:30 і на їх порядку є запити та дискусія над звітами.

В суботу — наради Комісій

Субота, 7-го жовтня, передбачена на наради поодиноких Комісій, що їх є 12: Статутова, Номінаційна, Розгляду сучасного положення в Україні, Зовнішніх справ, Внутрішніх справ, Церковних справ, Молодечих справ, Шкільних справ, Фінансова, Публікацій та Резолюційна. Пленарна сесія Конґресу на цей день не передбачена.

Конґресовий бенкет

На закінчення другого дня Конґресу відбудеться святочний Конґресовий бенкет з участю делеґатів та гостей. Сподіваються участи представників усіх наших Церков: Митрополита Української Православної Церкви в ЗСА Владики Мстислава, українських католицьких Владик Йосифа Шмондюка і Василя Лостена та репрезентантів Українських Євангельсько-Баптистських Церков пасторів Володимира Боровського, Б. Груби, д-ра В. Армстронґа і Д. Кухарського. Можливий також приїзд запрошеного на Конґрес Владики-ісповідника Василя Величковського. З урядових представників очікується виступу директора Інформаційної Аґенції ЗСА Френка Шекспіра, але не є виключене, що будуть також інші. Під час бенкету, крім промов та мистецької програми, буде передача Шевченківських Грамот Волі кільком особам.

Вибір керівних органів УККА

Вибір нових керівних органів Українського Конґресового Комітету Америки передбачений на неділю, 8-го жовтня, після Богослужень, звітів поодиноких комісій та дальших нарад. Під час нарад того дня відбудеться відзначення почесними грамотами приявних голів Відділів УККА.

Підготова до Конґресу

Канцелярія УККА має тепер — як кажуть — повні руки роботи з підготовою до

(Закінчення на стор. 3-ій)

В цьому кінці тижня відбудуться Союзові збори у Філядельфії, Детройті, Клівленді, Чикаґо, Піттсбурґу, Ст. Луїс, Скрентоні, Омазі і Торонті

Джерзі Сиτі. — З організаційного відділу головної канцелярії повідомляють, що з кінцем цього тижня відбудуться окружні організаційні збори в дев'яти містах, в яких візьмуть участь представники 196 Відділів УНСоюзу, згуртованих в 11 Округах. Предметом нарад буде плян осінньої кампанії, метою якої є здобути 2500 членів, щоб цей рік закінчити з поважною надвишкою членства. В зборах візьмуть участь головні урядовці, які доповідатимуть про загальний стан УНСоюзу, а зокрема його організаційні проблеми. В їх приявності представники Відділів, зокрема їх секретарі та організатори, поділять поміж себе працю й обговорять засоби, які запевнили б повний успіх кампанії.

В п'ятницю, 29-го вересня відбудуться збори Округи Чикаґа і Піттсбурґу, в суботу, 30-го вересня будуть збори в Скрентоні, які охоплять також Відділи сусідньої Округи Вілкс Бері, в Омазі, Ст. Луїс і Детройт, а в неділю, 1-го жовтня, в Торонті, Клівленді, в яких візьмуть також участь представники Відділів округи Янґставну, а далі будуть збори у Філядельфії. Очікується, що в зборах візьмуть участь усі без винятку відділові й місцеві головні урядовці й що скористають з них місцеві громадяни, однаково члени, як нечлени УНСоюзу, щоб від найбільш компетентних і досвідчених знавців життьового забезпечення довідатися про потреби забезпечення й як ці потреби, фахово й якнайбільш економічно розв'язати.

Сенат відкинув резолюцію про відкликання всіх військ з В'єтнаму

Вашинґтон. — Сенат відкинув у вівторок 26 вересня ц. р. додаток до закону про військову допомогу закордонові, який наказував закінчити війну у В'єтнамі до чотирьох місяців, відколи той закон стане правосильним, в залежності тільки від звільнення комуністами американських воєнних полонених. „За" той додаток, що його зголосив був республіканський сенатор Едвард Брук з Мессачусетсу, голосували 42 сенатори, — „проти" 45 сенаторів. Те голосування було відкликанням і зміною становища Сенату, який в липні цього року 50 голосами проти 45 прийняв був подібний додаток. Схвалено теж 1,800,000,000 дол. на військову допомогу закордонові, на 300 мільйонів менше, як цього бажав собі Уряд. В минулому тижні Палата репрезентантів прийняла закон про 4,200,000,000 дол. для допомоги закордонові, включно з військовою. Тепер постанова Сенату піде на узгіднення її з постановою Палати репрезентантів, при чому Уряд сподівається, що деякі скреслені Сенатом позиції будуть привернені. На проґру резолюції сенатора Едварда Брука вплинула відсутність під час голосування кількох видатних сенатських „голубів", між ними самого демократичного кандидата на президента Джорджа МекҐоверна, який у своїй виборчій кампанії центральною проблемою зробив В'єтнамську війну. Він знаходився на виборчій пропаґандивній кампанії у Каліфорнії.

Жиди в Ню Йорку засуджують совєтську політику

Ню Йорк. — Жидівські організації в Ню Йорку вирішили використати виступ совєтського міністра зовнішніх справ А. Громика на сесії ОН, щоб виступити з протестом проти переслідування жидів в СССР і проти совєтської політики на Близькому Сході. Біля 500 жидівських демонстрантів, які репрезентували різні жидівські організації, влаштували недалеко будинку ОН в полудневих годинах 26 вересня демонстрацію. У той же самий час група жидів під проводом рабинів демонструвала під будинком американської місії до ОН, домагаючися рішучих заходів з боку американського уряду в обороні совєтських жидів. Демонстрація відбувалася під кличем „дозвольте нашим людям вийти", „свобода тепер", „наші брати не є на продаж", „Росія хоче американських долярів, щоб фінансувати арабський терор", „викуп належить до середньовіччя" тощо. Серед демонстрантів був дуже піднесений протисовєтський настрій. Це знайшло свій вияв навіть у такому факті, що коли жидівські демонстранти завважали кореспондента „Свободи", у руках якого були совєтські пресові комунікати з ОН, вони відразу почали обвинувачувати його в тому, що він, мовляв, „совєтський шпигун", і прийшов на демонстрацію, щоб „написати звідомлення для Кремля" тощо. Щойно коли кореспондент вияснив, кого він репрезентує, наступило відпруження.

Союзові Округи Ютики-Сиракюз та Трой-Коговз приступили до осінньої кампанії

Джерзі Сиτі. — З організаційного відділу УНС інформують, що минулої суботи, 23 вересня, в Ютиці відбулися осінні організаційні збори, на яких делеґати вісьмох Відділів Округи схвалили плян осінньої кампанії, метою якої є видатне збільшення числа членів УНСоюзу й Округи. Збори відкрив голова місцевого 484-го Відділу Володимир Кропельницький, який привітав приявних представників головної канцелярії УНС, гол. секретаря д-ра Ярослава Падоха та обласного організатора Василя Оріховського й делеґатів Відділів Округи. Вітаючи приявного місцевого пароха української католицької церкви й постійного опікуна Відділу о. Богдана Смика, він просив його відмовити молитву, після чого віддав керування зборами секретареві Відділу й водночас головному радному Володимирові Запаранюкові. Голова зборів привітав приявного сеніора союзової праці Олексу Гадзу з Ром, складаючи йому подяку за 40-річне виконування секретарського уряду й дуже видатну поміч в організуванні членів. Він останньо й підшукав на своє місце нового секретаря Карла Кобіто, якого пильно привчає до союзової праці. Після цього д-р Я. Падох виголосив доповідь про стан УНСоюзу, а зокрема про його безперервне змагання за дальший ріст. Обласний організатор В. Оріховський представив детальний звіт з дотеперішньої праці Відділів Округи та склав признання за видатні успіхи секретарям пані М. Ковалевській, І. Пиндусові, І. Чопкові, Г. Гавришкові, Я. Сенишинові й іншим, а в дальшому представив плян дальшої праці, подаючи квоти членів, які ще мають придбати поодинокі Відділи. Приявні передискутували обі доповіді й приобіцяли виконати повністю призначені їм завдання.

Наступного дня, в неділю 25 вересня, в Коговз відбулися організаційні збори сусідньої Округи з осідком в Трой. Збори відкрив директор місцевої середньої школи Мирон Лесник. Після молитви, яку провів місцевий

(Закінчення на стор. 3-ій)

УКРАЇНСЬКА СТУДЕНТСЬКА РАДІОПРОГРАМА В УНІВЕРСИТЕТІ СІТОН ГОЛЛ

Відновлена по кількох роках українська студентська радіопрограма на станції WSOU (89.5 FM), засяг якої є метрополітальний Ню Йорк і північний Ню Джерзі, відбуватиметься як серія одногодинних програм раз в місяць п. заг.: „Український світогляд". Перша програма була передбачена на четвер, 28-го вересня, о 9-ій годині вечора. В програму включена аналіза опитування 600 українських юнаків та юначок під час ЮМПЗ і модерна музика з України.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Етнічні голоси

Цьогорічна виборча кампанія в ЗСА в гострому фокусі виявила „третю силу", яка- як на це вказують об'єктивні спостерігачі американської політичної сцени, може у цілому ряді стейтів заважити на висліді виборів. Мова тут іде про етнічні групи поза нащадками початкових імігрантів на цей континент з Великої Британії, індіянами і муринами, тобто про одну третю частину всього населення ЗСА, яка під сучасну пору проживає в головній мірі у т. зв. великих стейтах.

Так склалося, що Демократична партія, яка досі вважалася „природнім місцем" для етнічних груп, в цій виборчій кампанії легковажно поставилася до етнічного фактору. Цим вирішили покористуватися республіканці і вжили всіх потрібних заходів, щоб приєднати собі ці групи і тим самим поліпшити свої вигляди у недалеких виборах.

Створена при Республіканській партії т. зв. Спадщинна Рада має безпосередні контакти з 32 національностями, які походять з Центральної та Східньої Европи, Азії та Південної Америки. До виборчої кампанії заанґажовано понад 50,000 добровільних працівників, а на самі поштові витрати, зв'язані з розсиланням листів та виборчої літератури до потенційних виборців з етнічних груп, призначено мільйон долярів.

У рямках Комітету для перевибору Президента діє спеціяльний відділ, який займається пропаґандою на відтинку етнічних груп. Цей відділ, відомий під назвою Комітет національностей при Комітеті для перевибору Президента, очолює молодий американський політичний діяч українського роду, головний радний УНСоюзу проф. Тарас Шмаґала. Завдання цього комітету — дістати голоси для республіканських кандидатів серед етнічних груп, а одночасно поширити серед цих груп членство Республіканської партії.

Американська щоденна преса, в першій мірі такі тижневики як „Тайм", „Лайф", „Нюзвік", багато місця присвятили насвітленню ролі етнічних груп в американському політичному житті і заходам Республіканської партії з'єднати собі ці групи. Використовуючи ці можливості, нам треба вживати всіх заходів, щоб добитися визнання і признання в обидвох великих партіях, Демократичній і Республіканській.

Нещасливі люди

17 вересня ц. р. комуністична влада Північного В'єтнаму звільнила з полону трьох американських летунів, з яких два виголошували через комуністичне радіо промови й заклики по лінії своїх поневолювачів. Очевидно, можна припускати, що, без уваги на їхні особисті погляди, не вони перші запропонували свої послуги в'єтнамській комуністичній пропаґанді, а запрягли їх туди обіцянками й погрозами. Але й після звільнення їх показували на пресовій конференції, обвозили по різних містах Північного В'єтнаму, врешті посадили в совєтський літак, який повіз їх через Пекін до Москви. Там вони мали приземлитися через 10 днів після свого звільнення. У їх товаристві ввесь час перебувають не тільки мати й дружина двох звільнених військовиків, але й четверо американських пацифістів - комунофілів, які ніби дбають, щоб американські військові власті не „перехопили" їх по дорозі до Америки. Алеж воєннополонені не перестають бути військовиками, хоч у полоні і після нього, і військова влада має обов'язок перевірити стан здоров'я звільнених і переслухати їх.

З Москви мають тих звільнених полонених перевезти до Стокгольму чи Копенгаґену, а після того до Ню Йорку. Ще в Ганою кожний із них вислав листа президентові Ніксонові невідомого змісту, але напевне під диктатом своїх „опікунів", — в їх справі ведеться дипломатичне листування з урядами країн, через які вони переїздять. — Їхнє звільнення використовується у міжпартійній виборчій пропаґанді в Америці. Демократичний кандидат Джордж МекҐоверн закинув президентові Ніксонові, що він не цікавиться „ключем до свободи воєннополонених", що його має в своїх руках. А секретар оборони Мелвін Лерд закинув МекҐовернові, що той виступає ніби в ролі „аґента Північного В'єтнаму" у справі полонених.

Воєннополонені завжди були і є нещасливими людьми, які втратили свою свободу і мріють про неї. Замість звільнивши їх, уможливити тим людям якнайшвидший поворот до Америки, де вони побачились би з своїми рідними і поладнали формальності про залишення їх у війську чи звільнення з нього, використовується їх для політичних цілей, для персональної реклями пацифістів - „опікунів", для виборчої партійної полеміки. Все це нездоровий прояв нашого сумного часу.

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ...

ТІНЬ ОЛІМПІЙСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ НАД КАПІТОЛЕМ

6-го вересня 1972 р., відкриваючи наради Сенату, капелян Сенату присвятив свою молитву „жахливій смерті молодих людей" у Мюнхені. Згодом його колеґа з Палати Репрезентантів відкрив подібною молитвою її наради. Так почався леґіслятивний день Конґресу після того, як вістка про убивство учасників Олімпійських Ігрищ у Мюнхені сколихнула світом.

Зараз на початку нарад Сенату провідник демократичної більшости, сеньйор-сенатор з Монтани вніс резолюцію в своєму імені, в імені провідника республіканської меншини та групи тринадцятьох сенаторів обох партій, пропонуючи, щоб ЗСА висловили свій жаль і співчуття ізраїльському народові та родинам „тих, що трагічно згинули", і щоб „змагати всіми засобами до того, щоб цивілізований світ перервав зв'язок... з усіми державами та народами, які дають притулок, підтримку, признання, допомогу для актів душогубства і варварства вроді тих, що сталися в Мюнхені", і щоб доручити секретареві Сенату довести становище Сенату до відома державного секретаря для відповідної передачі їх куди слід. Впродовж дискусії, яка почалася, дальші сенатори просили включити їх між спонзорів резолюції, так що остаточно, поки резолюція прийшла під голосування, мала вона 92 спонзорів, і в голосуванні перейшла одноголосно. Це повторилося в Палаті Репрезентантів, яка також прийняла ідентичну резолюцію одноголосно.

Немає сумніву, що формально безпосереднім мотивом резолюції було неполітичне, гуманітарне, універсальне в своєму характері обурення проти душогубства і актів терору на міжнародному терені. Обурення було тим більше зрозуміле, що це масове вбивство ізраїльських атлетів відбулося на тлі ігрищ, які мали бути „фестивалем миру і приязни". Крім того ряд нападів повітряної піратерії й шантажу по всіх закутках землі здавна насторожили опінію світу. „Я закликаю Президента ужити потрібних заходів, щоб змобілізувати держави світу для приборкання цього душогубного божевілля!" — заявляв у Палаті конґресмен з Іллиной. Хоч у резолюції не названо на ім'я ні організацій, ні держав, довга дискусія, яку вона викликала, надала їй політичного забарвлення через конкретне відкликування до ізраїльсько - арабського конфлікту і проблеми переслідування жидів.

Хтось запитався: чи якби вбиті атлети не були жидами, то реакція в Конґресі була б така ж широка й гостра? Очевидно, само питання політичне, і його не можна прямо заперечити. Здається, що поки національність убитих була згадана тільки в порядку ідентифікації жертв, реакція могла мати загальний, вселюдський характер. Але з хвилиною, коли вийшов на перший плян факт, що вбиті були ізраїльтянами, питання стало політичним. Може втратило воно частинно силу вселюдського обурення, але напевно з тенденцією здобуло на силі як засіб поставити цю країну та її публічну опінію по ізраїльській стороні — проти арабських держав.

Здається, що цього не можна було оминути в цій країні, та ще й до того в передвиборчому часі. Конґресмени мали куди більшу причину старатися здобути прихильність численного і впливового жидівського виборця, як нечисленних арабських громадян. Зрештою, в самому Конґресі тепер 14 членів жидівського походження — 12 у Палаті і два в Сенаті. Обидва ці члени Сенату, сеньйор - сенатор з Ню Йорку і сеньйор - сенатор з Коннектикату, були першими на ногах з промовами після поставлення резолюції.

У Палаті був це „декан послів", ветеран - посол з Брукліну і впливовий голова Комітету Правосуддя, теж жидівського походження, що вніс резолюцію з відповідною протиарабською промовою. Його колеґа з того ж Брукліну запропонував Палаті 30-хвилинну перерву в нарадах, щоб вшанувати „одинадцять ізраїльських атлетів, які були вбиті по-варварськи вчора". У промовах були раз-у-раз згадки про гітлерівське насильство над жидами, про неначе символічний зв'язок між концтабором Дахав біля Мюнхену, терпіннями та переслідуваннями жидів в історії і арабським терором. „Цілий світ за це відповідальний! — схвильовано говорив інший конґресмен з Брукліну. — Як дістали терористи російські автоматичні рушниці Калашнікова? Хто платив за них? Хто замовляв? Хто дозволив тренувати терористів? Яка країна дала змогу їм орґанізуватись? Чому того самого дня Москва відкинула наполегливу пропозицію ЗСА й Канади, спрямовану проти повітряного піратства й терору?" — Очевидно, були це реторичні питання, які відразу суґерували відповідь, що обвинувачувала актуальних ворогів Ізраїлю.

Минали дні і 12-го вересня знову відновились промови в Конґресі, коли конґресмени почали звітувати про свою участь у релігійних і громадських жидівських жалобних відправах. Промови двох рабінів прочитано і вміщено в „Конґресовому Рекорді". І хоч резолюція була вже остаточно прийнята тиждень тому, знову лунали слова обвинувачення і заклики до „цивілізованих народів" осудити арабських терористів.

Очевидно, резолюції обох Палат Конґресу висловлюють тільки „погляд" Конґресу без формально зобов'язуючої сили. Але цей „погляд" і заклик до Президента мусять мати відгук у Білому Домі і в Державному Департаменті.

Резолюція Конґресу з осудженням терору і вбивства ізраїльських атлетів в Мюнхені охоплює тільки один аспект олімпійської проблеми. Бо справді ці міжнародні ігрища з найкращою ідеєю в їх основі стали чималою проблемою. Вона вже прийшла перед американський Конґрес у доволі драстичній формі, що може означати бути чи не бути.

юст

СКАНДАЛИ І ВИБОРИ У ФРАНЦІЇ

Париж. — За два тижні перед пресконференцією през. Помпіду вибух черговий скандал корупції, що тримає перші сторінки часописів і триматиме доти, доки справа не опиниться в суді. Судівництво у Франції дуже повільне, не зважаючи на розмови про реформи, що тривають уже понад 20 років. Але ця справа буде передана до суду швидко, бо вибори за шість місяців, а це — короткий час. Або... буде задушена, як уже бувало не раз у подібних випадках. Тільки ж саме тепер, саме напередодні виборів задушити таку справу навряд чи хто зважиться.

Пригадаймо факти.

На початку вересня, колишній шеф пресового бюра Міністерства устаткування, Аранда, підніс справу продажу мисливських суперсонічних літаків „Міраж" — Лівії. Ця пребагата країна (нафта в руках держави) купила офіційно 110 „Міражів", і вже при цій кількості має один мисливський літак на 14.000 мешканців, що є абсолютним рекордом у світі. Але мова про те, що потаємно продано ще 30 літаків.

Чому потаємно? Бо Франція не продає більше „Міражів" Ізраїлеві, хоч між арабами кружляє леґенда, що саме завдяки цим літакам, що мають багато переваг над совєтськими МІҐ-ами, Ізраїль виграв Шестиденну війну. Взагалі Франція стоїть на становищі, що „на поле бою" зброї вона не продає. І крик був уже 1969 р., коли підписувано контракт. Тоді прем'єр Шабан - Дельмас заявив, що літаки будуть доставлені 1973 р., а то й 1974 р., а до того часу — мовляв — війна на Близькому Сході закінчиться.

Але війна триває. Мало того: літаки таки їдуть до Лівії, і ізраїльська розвідка твердить, що вони частинно вже на єгипетських базах. Та й на цьому не кінець: у Франції вишколюються лівійські пілоти, і кажуть, що між ними є й єгипетські із лівійськими пашпортами...

Лівія підписала контракт із Францією, що не вживатиме літаків на чужій території. Але Лівія вважає, що свою зброю може вживати по своїй волі. А крім того — в половині слідуючого року має бути здійснене злиття Лівії з Єгиптом і об'єднання збройних сил під одним командуванням.

Аранда закидає французькому урядові гіпокризію: різні кола переступають принципи тільки в ім'я матеріяльних інтересів.

Розуміється, справа не така проста. Лівія платить нафтою і Франція має дефіцит в балянсі, що його зрівноважує продажем літаків. Це не приватна справа міністрів. Крім того, якщо не дати Лівії літаків, вона їх купить у Москві, а тим самим перестане бути в контакті із Заходом і т. п. Мало-хто може повірити, що Аранді йдеться про справедливість і про те, щоб Ізраїль не був покривджений...

Те саме можна сказати й про інші скандали, що їх викриває Аранда, цитуючи листування, конкретні операції Міністерства устаткування тощо. Він доводить, що різні впливові особи парляментарної деґоллівської більшости займалися протекціонізмом при роздаванні державних контрактів, заробляючи при тому й самі. Приватно заробляли десятки тисяч долярів, а до каси партії брали по 100 тисяч долярів.

З пресової дискусії виходить, що не всі закиди оправдані. Є тут гра різних приватних інтересів проти колишнього міністерства устаткування Шаляндона, що його секретарем у справах преси був Аранда. Різні фірми були невдоволені, що їм міністер відбирав традиційні люкративні контракти в користь більших фірм, які роботи виконували б швидше й дешевше. Правдоподібно, через ці невдоволення його й замінено в уряді.

Але усе це не вияснює справи, бо було багато випадків підкупства, в яких Шаляндон може й не був винен. Преса не шукає козла відпущення, а одностайно стверджує, що за 15 років перебування при владі ґоллісти таки скорумпувалися, легко виграючи вибори й почуваючись надто певно. Таке ствердження напередодні виборів — дуже небезпечне.

Тому урядові й проурядові кола обіцяють висвітлення справи, покарання винних, щоб очистити політичну гіпотеку партії. І правдоподібно це станеться, бо опозиція домагається прискорення виборів, щоб самого вияснення не було, щоб вибори відбувалися в атмосфері скандалу довкола панівної більшости.

Та цього, очевидно, не буде. Вибори бо розписує влада, а вона не діятиме проти свого інтересу. За 6 місяців справи якось уложаться, щось забудеться.

Який вплив цей черговий скандал матиме на вислід виборів?

Скандал дуже ускладнює справу для деґоллівської більшости. Ось недавно відбулася в радіо й телевізії прилюдна дискусія між представником ком партії Марше і секретарем деґоллівської партії П'єрфітом. Марше виступав демагогічно, проти всіх правил логіки доказуючи незвичайні успіхи соціялістичних країн, коли вони купують хліб у капіталістів. Нормально за таку арґументацію його критична французька опінія висміяла б. Тепер же в користь компартії говорив факт, що жаден комуністичний депутат не вмішаний у Франції в скандали, а в „соціялістичних країнах фінансових скандалів нема". Ми знаємо, що це останнє неправда, але для пересічного слухача справа виглядала інакше.

Та це не рішальна річ. Французька опінія наставлена таки критично. Країна в повному добробуті. Такі речі, як зріст цін — явище загальне й має місце в СССР. Безробіття нема. В соціяльній ділянці уряд робить багато. Це промовляє французькому загалові, отому, що для нього ідеологічні проблеми далекі (а цей загал являє більшість виборців), переконливіше як казкові обіцянки спільного фронту комуністів і соціялістів, бо вони врешті - решт уживають витертих фраз про „зріст добробуту", про „обмеження капіталістів і покращання умовин 'робітництва", про „будову шкіл і обмеження зброєнь". Ці фрази знаходяться у кожній передвиборчій пропаґанді.

А скандали? До них французька опінія також звикла, бо де їх нема? Вони були при кожній Республіці, не кажучи вже про королівські часи. Та й не слід забувати основного психологічного моменту: таке чи інше надуживання впливів є незаперечним скандалом в англо - саксонському суспільстві (якщо ще є). У Франції — не обов'язково. Підхід бо француза до держави зовсім інший, як англійський. Держава — це для англійця, бодай традиційно щось вище. Для француза — це дійна корова. І коли кожен думає про те, як би ошукати податковий уряд, то мусить хоч трохи признати права на це тим, що в уряді.

Доки приватний інтерес француза не є безпосередньо порушений, він не піде на барикади. А що хтось там купив дешевше старий замок — це не страшна проблема. Про неї говориться з обуренням, як про кожного багатого, але від того нічого не змінюється. Тому ніяк не можна сказати, що Франція стоїть напередодні перемоги „народного фронту", хоч справа виборів зовсім не проста.

Т. Дж.

Уляна Целевич

„ЩОБ ВСЕВИШНІЙ БЛАГОСЛОВИВ ВАШУ ПРАЦЮ"

(Слово з нагоди передачі почесної медалі кн. Ольги Митрополитові УПЦ в ЗСА Мстиславові)

Сьогодні ми пережили історичну подію, коли вітка українського народу у вільному світі своїм скромним, але монументальним знаком відзначила пам'ять володарки України в Х сторіччі княгині Ольги, в українській Церкві - Пам'ятнику в Бавнд Бруку вмурувавши Пропам'ятну Таблицю в її честь.

Подія ця знаменна тим, що у вільному світі ми ставимо знаки нашого історичного існування, до якого з гордістю признається кожний українець, навіть на чужині роджений.

1000-річчя смерти кн. Ольги не відмічено у підсовєтській Україні, щоб не пригадувати нашому народові його славну минувшину й державну незалежність, а також тому, щоб не викликати протестів і ферменту викривлюванням історії, що, мовляв, кн. Ольга була володаркою Росії.

Москва підготовляється до святкувань 50-річчя своєї новітньої колоніяльної імперії СССР, у складі якої опинилась і поневолена Україна. Москва — символ поневолювання народів, а княгиня Ольга — смолоскип волі, надії і державної незалежности України. З ім'ям княгині Ольги пов'язується ім'я її сина Святослава - Завойовника, ім'я її внука Володимира — христителя України, ім'я її правнука Ярослава Мудрого, коли наука і право у нашій країні процвітали, коли ченці Києво - Печерського монастиря Боже слово й науку проповідували, історію писали, а життя людей української землі було реґульоване законами „Руської Правди". Справедливість була нормою життя нашої людини і критерієм володіння державою українських князів. На такі шляхетні форми державної влади Москва здобутися не може і не хоче. Та Україна їх ніколи не виречеться! „Правда і справедливість" — це невід'ємні риси національного характеру України.

Велику і мудру володарку України, княгиню Ольгу глибоко шанували свої і чужі. Пам'ять її всім українцям дорога. Тож хоч скромні у нас можливості, організація Об'єднання Жінок ОЧСУ постановила найдостойніше відзначити 1000-річні роковини її смерти, як роблять це державні народи, видавши повну серію медаль кн. Ольги в золоті, сріблі й бронзі, що їх голова Комісії передасть в комплекті до музею при Церкві - Пам'ятнику в Бавнд Бруку.

Окремою серією медалі кн. Ольги, спеціяльно оформленою для репрезентації, наша Організація відзначила при різних нагодах визначних і заслужених для української Церкви і народу людей. Цим відзначенням дозвольте сьогодні наділити Вас, Ваше Блаженство. Для виконання цієї постанови був створений окремий Комітет ОЖ ОЧСУ під проводом подр. Мирослави Ласовської. Цією відзнакою були відзначені досі дост. Ярослав Стецько, сенатор Турмонд, прем'єр Діфенбейкер і сьогодні відначається Вас, Ваше Блаженство.

Ґратулюємо Вам усі якнайщиріше, Ваша Ексцеленціє, і бажаємо, щоб Всевишній благословив Вашу працю для добра Української Церкви й Українського Народу на многії літа!

Д-р Іван Скальчук

ЗА ПОКРАЩАННЯ І ЗМІЦНЕННЯ ДІЇ І СИСТЕМИ УККА

Голос у дискусії

(8)

В цьому процесі радикалізації та екстремізму в КҐЄ були й глибші розходження і потрясення, була неперебірлива боротьба концепцій, коли йшлося про відношення КҐЄ до УККА. Ред. Я. Гайвас відкрито і щиро характеризує ці процеси в КҐЄ. Він говорить: „Щораз більше було чути голоси про недоцільність розмов з УККА, про потребу виходу з нього та про заснування нової суспільно - громадської централі. Правда, ці голоси здебільша були позакулісові... Гарячим пропаґатором цих екрайніх тенденцій були панове з двійки, які наполегливо працювали в цьому напрямку..." (Я. Гайвас: На ясних і твердих позиціях, стор. 22).

ОДВУ чимраз виразніше почало займати становище, що опозиція не може йти на цілковитий розрив з УККА. Бо, говорить Я. Гайвас: „одна справа — це поправа відносин в УККА, а друга — розбивання його шляхом творення нової суспільно-громадської, конкуренційної централі. Творення такої другої централі — це прямий шлях до атомізації нашого громадського життя, бо й у другій централі за короткий час знайдуться такі, що інакше думають, тоді що? — знову повинні виходити вони і творити третю централю?" ... „Українська громада в ЗСА не має сил на зорганізування другої централі, і спроби творити її закінчаться компромітацією. На жаль, це все не впливало на гарячі голови прихильників розбиття УККА і творення другої централі. Було очевидним, що вони не відступлять від своєї постанови. Так чи сяк, вони полетять стрімголов. Залишилося без відповіді тільки питання, чому вони це роблять!?" (Я. Гайвас: На ясних і твердих позиціях, стор. 23).

Коли ж у КҐЄ прийшло до перевиборів і коли почав діяти новий голова та нова Управа, то „почалася щораз більше відкрита „забава в центр"... почалися заходи, хоч покищо позакулісові і „підшкірні", підготовити розрив з УККА, заснувати новий центр з наказуванням, власне те, що ми з таким переконанням закидали УККА". (Я. Гайвас: На ясних та твердих позиціях, стор. 23-24).

В такій ситуації ОДВУ мало багато застережень і давало знаки-сиґнали перестороги, коли: „одночасно з тим пішли вже очевидні заходи творити нову централю. Була тільки одна трудність: як зірвати підписаний разом спільний протокол? Не зважаючи на всі маневри, залишилася тільки одна можливість: виставити втрійку до Екзекутиви УККА представника двійки і тим змусити більшість голосувати проти, бо більшість зразу і неодноразово заявляла, що з відомих причин представника двійки вона акцептувати не може. Питання було тільки, чи двійка погодиться виставляти свою кандидатуру й цим унеможливить реалізацію підписаного договору. В короткому часі стало відомо, що людям з двійки так залежить на розбитті УККА і творенні нової конкуренційної централі, що вони готові ввесь одіюм громади за розбиття взяти на себе, щоб тільки добитися цієї цілі". (Я. Гайвас: На ясних і твердих позиціях, стор. 27).

Документи і події 1966-1968 років ясно і недвозначно доказують, що екстремістичні елементи КҐЄ протягом цих років не мали ані доброї волі, ані бажання до співпраці із самостійницькими, національними силами в УККА. Творення „внутрішньої опозиції в УККА" було тільки тактичним маневром для здійснення правдивої цілі: стати в опозиції до УККА.

Це — дійсний стан, і з цього ми повинні здати собі докладно справу напередодні ХІ Конґресу Українців у ЗСА.

V. ХІ Конґрес Українців у ЗСА — його значення та питома вага

У жовтні (6, 7, 8) ц. р. відбудеться в Ню Йорку черговий Конґрес Українців у ЗСА. УККА ввійде в четверте десятиліття свого існування. Установа, що проіснувала і діяла на протязі 32-ох років, повинна плянувати свою працю принаймні на десятиліття вперед!

Конґрес повинен встановити пріоритет у виконуванні запланованих завдань у поодиноких ділянках праці, встановити ґрадацію вартостей для поодиноких цілей та завдань, визначити нашу організаційну та фінансову спроможність і дати перспективний напрям діяльности на чергову каденцію, також, після основої аналізи, взяти до уваги стан нашої спільноти та обставини, в яких доводиться виконувати працю та діяльність УККА.

Коли йдеться про стан нашої спільноти, в якому вона перебуває, то наглядним є, що динамізм нашої громади протягом понад 20 років поселення новоприбулої еміґрації у цій країні втратив багато із свого розгону, орґанізації стають щораз менше активними, перетворюються часто на паперові або й завмирають. Кадри старих, свідомих і жертвенних, ідейних і відданих громадських працівників проріджуються в застрашаючому темпі. Поповнення цих кадрів з лона молодого покоління мінімальне. Наша спільнота живе під залізним обручем асиміляційного та денаціоналізаційного тиску.

Крайній лібералізм, що межує з нігілізмом, оця тяжка хвороба модерного суспільства другої половини нашого сторіччя, вчиняє у рядах нашої молоді значні спустошення! Загрозливою пошестю в кожному нашому скупченні поширюються мішані подружжя при нашій шкідливій толеранції та без нашої належної протидії.

У школах українознавства охоплюємо лише малий відсоток нашої шкільної дітвори. У молодечих організаціях охоплена не більше як третина нашої молоді, та й вони відчувають великий брак охочих, робочих рук, допомоги й опіки збоку старших.

Студентські організації діють, час від часу проявляють навіть свою молодечу енерґійну динаміку у різних ділянках життя, але в них брак послідовної, плянової та систематичної праці, і майже кожне студентське товариство не має живого контакту із своїми старшими товаришами, які закінчили студії, стали професіоналами і... забули про своїх молодших товаришів.

Українська католицька, церковна громада пережила великі потрясення, і вони на дні серця у кожного католика засіяли зерно зневіри, справедливі вимоги українських католиків не знайшли належної моральної підтримки у найвищих чинників Вселенської Католицької Церкви.

У кожній ділянці нашого життя: політичній, громадській, економічній та церковній багато невпорядкованих справ, багато енерґії, витраченої на повторювання, багато сил змарновано на взаємне поборювання, багато міжусобиць та взаємного недовір'я.

(Далі буде).

ПРЕЗ. НІКСОН ВІДЗНАЧИВ ПАТРІОТИЗМ ЕТНІЧНИХ ГРУП...

(Закінчення з 1-ої стор.)

губернатора Рокефеллера вітали оваційно зібрані на площі маси народу. З-поміж зібраних на трибуну до нього вийшла маленька 9-літня українка Ірка Коцка, передаючи йому петицію в справі звільнення Юрія Шухевича й інших українських діячів засуджених в СССР. Губернатор Н. Рокефеллер, прийнявши петицію, відфотографувався з українською дівчинкою і з великим написом „Україна" в руках. Після закінчення промови президента Ніксона, губернатор Рокефеллер доручив Ірці Коцка передати вручену йому петицію безпосередньо президентові Ніксонові.

Численну участь в урочистості взяли також учні з Академії св. Юра в Ню Йорку і з української католицької школи св. Петра в Джерзі Ситі, Н. Дж.

Під час промови Президента пробувала йому переривати кільканадцяти членна групка антивоєнних демонстрантів, але ж їх вигуки були заглушувані окликами „Ще чотири роки" для президента Ніксона.

Президент Музею Іміґрації П'єр дю Понт з Рокленду, Дел., промовляючи під час церемонії відкриття, підкреслив у своїй промові вагу і значення створеного Музею Іміґрації, як місця, в якому і сучасні і майбутні ґенерації зможуть дізнаватися про те, як склалася американська нація і яку ролю відіграли в цьому люди різних народів і з різних частин світу, приносячи до ЗСА свою культурну спадщину і збагачуючи американське суспільне, культурне й економічне життя.

Після закінчення церемонії відкриття прибулі на урочистість сотки гостей і молоді мали змогу оглянути експозиції Музею Іміґрації, з допомогою яких висвітлена історія прибуття різних національних груп і їх роля в розвитку ЗСА. В одній із невеликих експозицій приміщено теж декілька українських речей.

Творення Американського Музею Іміґрації було започатковане ще в 1954 році, коли був заснований для цісі мети окремий комітет. Само ж його влаштування — будова приміщень і комплетування експозицій тривало 5 років і коштувало 7 міль.

АПОСТОЛЬСЬКА СТОЛИЦЯ ПРОГОЛОСИЛА, що вона й Банґладеш обміняються своїми дипломатичними представниками. У Банґладеші зійдеться 12 жовтня ц. р. національне зібрання для схвалення конституції тієї нової держави.

МІЖ УРЯДОМ ЛИВАНУ Й ПАЛЕСТИНСЬКИМИ ПАРТИЗАНАМИ ПРИЙШЛО до порозуміння. Його подробиці неясні, але — мабуть — лідер партизанських організацій Ясір Арафат зобов'язався не робити з ливанської території ніяких таких випадів проти Ізраїлю, які провокували б ізраїльські відплатні рейди. У Ливані живе 300.000 втікачів з колишньої Палестини, з того є 3.000 членами партизанських організацій.

ДО УЧАСТИ В XI КОНҐРЕСІ АМЕРИКАНСЬКИХ УКРАЇНЦІВ...

(Закінчення з 1-ої стор.)

Конґресу. Приготовано і вже опубліковано „Конґресові Вісті", здано вже до переплетні надруковану книжку звітів, розіслано вже всім центральним установам, які діють у системі УККА, запропоновані Статутовою Комісією проєкти змін статуту з поправками із закликом, щоб ці проєкти із своїми завваґами повернути найпізніше до 1-го жовтня, бо Статутова Комісія повинна їх розглянути ще перед Конґресом. Цієї п'ятниці, 27-го вересня, матимуть свої наради очолювана Й. Лисогором Підготовча Комісія та Комісія молоді з інж. М. Семанишиним і Бенкетова Комісія з д-ром Б. Шебунчаком у проводі.

Почалися наради Світового Банку та Міжнародного Монетарного Фонду

Вашинґтон. — 25 вересня тут почалися річні наради двох найважливіших світових фінансових інституцій — Світового Банку та Міжнародного Монетарного Фонду. Про важливість цьогорічних нарад засвідчує промова президента Ніксона, у якій він наголосив американські надії у зв'язку з цими нарадами, а також вказав на те, з якими конкретними плянами виступить на цьому форумі американський уряд. Идеться тут в першу чергу про наладнання торговельних взаємин, які б мали бути сперті на „рівній компетиції", а також про переведення реформи грошевої системи, з якою в'яжеться обмінна стопа окремих валют, та ефективне лагодження питання дефіцитів і надвишок в міжнароднім платничім балансі. За словами президента Ніксона, якраз тепер настав час, щоб „розпочати заходи на цілому фронті міжнародних екон[о]мічних проблем". Завданням міжнародної спільноти, говорив президент, є „оформити реалістичний кодекс економічної поведінки, з допомогою якого можна б було реґулювати наші обопільні відносини — кодекс, який запевнював би, з одного боку, урядам свободу у змаганні за їхні леґітимні внутрішні цілі, а з другого боку, давав би їм задовільну мотивацію додержуватися узгіднених засад міжнародної поведінки". Директор Міжнародного Фонду, П'єр-Пол Швайцер у своїй промові на відкритті нарад відзначив, що світова економіка на сучасному етапі є у набагато кращому стані, як це було перед роком. Це саме підтвердив Роберт МекНамара, президент Світового Банку, який звернув одночасно увагу на економічні труднощі недорозвинених господарсько країн. Він також поінформував, що Світовий Банк плянує значне поширення фінансової допомоги недорозвиненим країнам і що ЗСА продовжуватимуть свою дотеперішню політику максимальної допомоги потребуючим країнам. В нарадах у Вашинґтоні беруть участь понад 3,000 делеґатів від 124 держав.

Філіппінський уряд плянує реформи

Маніля. — Філіппінський президент Фердинанд Маркос повідомив, що він використає воєнний стан в країні для переведення далекойдучих земельних реформ, а також для впорядкування економічного життя Філіппін в загальному. За його словами, недоліки в економіці, а зокрема на відтинку земельної власности, були ґрунтом, на якому визрівало незадоволення населення, на чому, в свою чергу, намагалися жирувати комуніс. Уряд плянує передати всю землю у власність працюючим і ліквідувати великі земельні посілості. У великій мірі цими реформами будуть заторкнені американці, які мають на Філіппінах такі посілості. Урядові йдеться також про стимуляцію господарства і тому плянується вможливити іноземним компаніям експлорацію природних багатств, в першій мірі нафти. У зв'язку з проголошеним воєнним станом в країні продовжуються арешти. Досі арештовано 96 осіб, в тому двох провінційних губернаторів.

Союзові Округи Ютики-Сиракюз та Трой-Коговз приступили до осінньої кампанії

(Закінчення з 1-ої стор.)

український католицький парох о. Володимир Андрушків, провід зборів перейняв голова Округи Павло Шевчук, який привітав приявних о. пароха В. Андрушкова й представників головної канцелярії гол. секретаря д-ра Ярослава Падоха та обласного організатора Василя Оріховського й голову сусідньої Округи й головного радного Володимира Запаранюка та запросив їх до слова. Доповідачі з'ясували стан УНСоюзу, зокрема його організаційні справи, й проаналізували дотеперішні здобутки Округи та її семи Відділів і накреслили дальший плян праці. Окреме признання складено секретареві 266-го Відділу в Амстердамі, Василеві Труфинові, який із великим відданням попрацював для свого Відділу, придбавши для нього 15 членів. Оріховський вручив йому почесну зірку за минулорічні заслуги. Підмічено велику втрату, яку понесла Округа, а з нею ввесь УН Союз, із смертю секретаря місцевого Відділу в Коговз бл. п. Василя Жмуда. Зі словами співчуття для його дружини й доні пов'язано вдячність, що доня Покійного, Марта, піднялася дальше вести батькове діло, як нова секретарка Відділу, наймолодша в Окрузі. Після доповідей відбулася дискусія, в якій взяли участь інж. Галькевич, п. Вершона й інші. Порадами, як організувати членів й де їх шукати закінчено цю нараду. Ще перед заключною молитвою о. парох Андрушків підмітив виїмкові заслуги УНСоюзу в минулому і сучасному й його велику відповідальність за стан і добро нашої американської громади, та її світських і церковних установ. Закриваючи збори й запрошуючи їх учасників на перекуску, голова Округи Павло Шевчук запевнив представників УНСоюзу, що його Округа виконає свій обов'язок та допоможе піддержати дальший ріст УНСоюзу.

Замість вінка на могилу покійного
Михайла Лебедя
сина Волинської Землі, був. вояка УПА і прикладного громадянина,
складаємо 45.00 дол. (сорок п'ять) на Збірник „ПІДГАЄЧЧИНА".

Осиротілій Дружині Софії і Родині висловлюємо наші щирі співчуття!
Земляки Підгаєчани:

Максим Задойний	$15.00
Василь Ліщинецький	10.00
Омелян Макогін	5.00
Іван Палка	5.00
Василь Сікора	5.00
Дмитро Стецик	5.00

Замість квітів на свіжу могилу нашого Тіточного Брата
бл. п. д-ра ВОЛОДИМИРА ЧАВСА
жертвуємо на Катедру Українознавства при Гарвардськім Університеті 200.00 долярів.

Братовій Наді, вуйкові о. Петрові та всій Родині наші щирі співчуття у Вашому невимовному горі.
Орест і Оксана КЛЮФАС

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. ЗЕНІ ШАРШАНЕВИЧ
зложили 20.00 долярів на „Церкву в Потребі"
Ольга і Зеновій МАШТАЛІРІ
Ню Йорк, Н. Й.

Замість квітів на могилу
бл. п. АНАСТАСІЇ КУШНІР
на пресовий фонд „Нашого Життя" зложили 50.00 дол.
д-р Ярослав і Софія РОЖАНКОВСЬКІ

Перед концертом Марти Цибик

Марта Цибик

Ірвінґтон. (М. Ц.) — У суботу 30-го вересня 1972 р. о год. 8-ій вечора у Ірвінґтон Гайскул при 1253 Клінтон Евню в Ірвінґтоні відбудеться концерт піяністки Марти Цибик. Молода талановита піяністка Марта Цибик здобула музичну освіту в Українському Музичному Інституті та музичному коледжі Джульярд у Ню Йорку, де осягнула ступінь маґістра. Її концерти в Ню Йорку (Лінкольн Сентер), Філядельфії, Нюарку, Ірвінґтоні та інших містах, відбулися з величезним успіхом. „Від часу появи Марти Цибик на наших естрадах, як піяністки, — висловила свою думку про неї проф. Дарія Каранович: „завважується невпинний її ріст... Вона грає з любов'ю. А це чи не найважливіший чинник у піяністичному мистецтві". Високо оцінив гру Марти Цибик композитор проф. Володимир Грудин: „Хочу наголосити помітну працю над звуком у Марти, поруч з досягненою блискучою пальцевою акордовою технікою. Вона осягнула балянс гарного звуку, що дається тільки дуже обдарованим піяністам." Громада Ірвінґтону-Нюарку матиме ще раз нагоду послухати концерт Марти Цибик, яка виконуватиме твори Мендельсона, Бетговена, Дебюссі, Ревуцького і Ліста.

У Норвегії криза: плебісцит відкинув її участь в ЕЕСпільноті

Осльо. — Переведений у минулу неділю і понеділок всенародний плебісцит у Норвегії у справі приходу Норвегії до Европейської Економічної Спільноти (Спільного Господарського Ринку) виявив більшість противників тієї концепції. За підрахунком 96 відсотків відданих голосів — 889.243 голоси віддано „за" участь Норвегії, та 1.025,782 голосів „проти". Такий вислід голосування спонукав прем'єра Триґве Браттелі до негайної заяви, що його уряд подасться до димісії і що спричинники такого вислідку плебісциту переймуть відповідальність за дальшу кризу. За приступлення Норвегії до могутнього західньоевропейського економічного бльоку покищо 6-ох держав (Франція, Західня Німеччина, Італія, Бельгія, Голляндія і Люксембурґ) були в Норвегії всі її господарські кола, робітничі спілки, військова верхівка й інтелектуали, а проти — хліборобські й рибальські організації і всі ліві кола, які схиляються радше до господарської спілки з комуністичними країнами, як західніми „капіталістами". Негативний вислід плебісциту в Норвегії може відбитися на плебісциті в Данії над цією самою справою. Але не матиме впливу на рішення Британії й Ірляндії приступити до ЕЕСпільноти.

ПІВНІЧНО - В'ЄТНАМСЬКЕ РАДІО ПЕРЕДАЄ з Ганою заяви й заклики буцім-то американських воєнних полонених, щоб американські вояки та всі цивільні американські громадяни голосували обов'язково за демократичного кандидата сенатора Джорджа МекҐоверна, бо це одинокий шанс негайного амирення. Американські коментатори твердять, що ті радіопередачі свідчать тільки про основне незнання американської психіки: американські люди в уніформах чи цивілісти обурюються, що хтось з чужинців, в даному випадку в'єтнамські комуністи, можуть суґерувати їм, як голосувати.

Ділимось сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 22-го вересня 1972 р. відійшов у Вічність по короткій недузі
Найдорожчий
МУЖ, БРАТ і КУЗИН
ВАСИЛЬ ПЕРІГ
ПОХОРОН відбувся 25-го вересня 1972 р. з католицької церкви св. Франца в Ньюбургу, Н. Й., на кладовище св. Духа в Гемптонбургу.
В глибокому смутку:
АННА — дружина
і близька і дальша Родина тут і в Україні

В ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого й незабутнього
МУЖА, БРАТА, ВУЙКА й ШВАГРА
бл. п. ОСИПА МОСКАЛЕВИЧА
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ:
в КАТЕДРІ СВ. О. МИКОЛАЯ в ЧИКАҐО, Ілл.
в четвер, 5-го жовтня 1972 року
в год. 7-ій рано й того ж дня в 8-ій год. рано
в КАПЛИЦІ ОО. СТУДИТІВ у ВУДСТОКУ
в Канаді й у год. 8:30 рано
в ЦЕРКВІ СВ. ПОКРОВИ
при вул. Бойд у ВІННІПЕҐУ, Канада
Про участь у Службах Божих і молитви за душу Покійного просить
дружина Покійного — ЛІДІЯ МОСКАЛЕВИЧ

ПАНАХИДА
і
ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА
НА МОГИЛІ
бл. п. Олени Володимировни ЧЕХІВСЬКОЇ
відбудеться
в суботу, 7-го жовтня 1972 року
о год. 11-ій дня
на Українському Православному Цвинтарі
в Бавнд Бруку, Н. Дж.
про що повідомляє
РОДИНА

УКРАЇНСЬКА КНИЖКА ШУКАЄ ЧИТАЧА

Ще 1-2 жовтня 1971 в Ню Йорку відбулася цікава імпреза, яка одначе випала з поля зору широкого кола громадянства. Маю тут на увазі дводенну виставку українських книжок, що появилися на еміграції від 1969 до половини 1971 р. Подібна виставка відбудеться також і цього року, в першій половині жовтня.

Виставка під кличем „Українська книжка шукає читача" відбулася заходами Окружної Ради Союзу Українок Америки в Ню Йорку, яка влаштовує її й цього року. Імпрезу фірмували теж Мистецько - Літературний Клюб, Український Музичний Інститут і Нюйоркська Група Письменників. У вислідї — Клюб дав приміщення, Музичний Інститут своїх учнів на попис, а Нюйоркська Група Письменників — фірму.

Всіх виставлених книжок було 170, здебільша випозичені в українських книгарнях і приватних бібліотеках. Лише чотири видавництва доставили свої книжки на виставку. Звичайно, 170 книжок не віддзеркалювали видавничої діяльності, бо лише у зібраній п. Любою Волинець бібліографії є 500 позицій, а як твердить сама упорядниця, їй вдалося охопити, мабуть, лише 80% всіх видань. Але ця бібліографія дає нам цікавий образ про те, що ми видаємо. І так на 500 позицій було 95 літературних творів (проза і поезія), з літературознавства — 17, з мовознавства — 11, суспільно-історичних видань — 90, на релігійні теми — 46, з мемуаристики — 23, з педагогіки — 13, з мистецтва — 4, музики і співу — 7, майже самі співаники. На альманахи, календарі та різні пропам'ятні книги припадало 45 позицій. Енциклопедій видано дві, словник — 1.

Крім дводенної виставки відбулося два вечори „огляду книжки".

Іванна Рожанковська в своїм вступнім слові сказала, що незалежно від того, що ніхто не провадить статистики, скільки книжок виходить річно, скільки продається; можна тільки приблизно підрахувати, що в Америці існує 1250 постійних покупців української книжки. Коли взяти, що українців в Америці є приблизно один мільйон, це дає 0.125%, себто такий самий відсоток, як число 250 тисяч американських покупців у відношенні до її населення.

Люба Волинець дала загальний огляд книжкових видань. Назагал книжки видані є гарно, хоч ще і тепер появляються видання, що мають „таборовий" вигляд. Титульна сторінка видань дуже важлива для бібліографів, майже досконала; на ній є всі потрібні інформації про книжку: автор, титул, місце видання, видавництво і рік видання. Існує одна слабість. Часто-густо подається два, три а інколи й чотири місця видання. Бібліографії видань ніхто не провадить. Видавництва і книгарні назагал каталогів не виготовляють, а якщо і появляються такі час до часу, то дуже вбогі.

Порівнюючи число видань за останні три роки з інформаціями за роки 1945-1960, коли пересічно виходило 260 книжок річно, бачимо зменшення видавничої діяльності.

Про ювілейні видання і про англомовну енциклопедію говорила Світлана Луцька. Найкращими ювілейними виданнями вона вважає „Леся Українка. Хронологія Життя і Творчості" видану в Канаді Ольги Косач-Кривинюк і „Бояриню" Лесі Українки.

З ділянки суспільно-історичних видань, Люба Волинець відмітила „Заборона українства 1876 р." Федора Савченка. Це передрук з першого і єдиного видання 1930 року, що його дуже скоро большевики знищили і стягнули з обігу; з релігійних видань, „Андрій Шептицький — письма, послання з часів німецької окупації".

Марта Скорупська говорила про видання з ділянки літератури. Вона поділила їх на три групи: творчість емігрантських письменників, передруки творчости совєтських письменників і переклади. З кожної групи вона взяла одне видання, яке, на її думку, заслуговує на особливу увагу читача.

І так з творчости еміграційних поетів одним з найцінніших видань є „Координати", антологія 68 поетів, що репрезентують українську поезію поза межами України. Цінність видання в тому, що в Українській РСР ця поезія незнана і взагалі замовчувана, так, якби вона взагалі не існує. Тому антологія являється доповненням, яке потрібне для історії української літератури, щоб правильно зрозуміти цілий процес розвитку української поезії нашої доби.

Марта Скорупська є думки, що упорядники антології, Богдан Бойчук і Богдан Рубчак, підійшли до матеріялу з любов'ю і увагою, та в обговорюванні жанру поодиноких поетів, в багатьох випадках, відкрили цілком нові риси їх поезій. Але вона не погоджується з упорядниками, що „якщо українська критика віддала даному поетові належну увагу і ми в ньому не знайшли нічого для нас нового — ми намагалися повторювати давно відомі формулювання чи гіпотези, щоб тільки продовжити силуету" і що „скількість відданого поетові місця не є мірою його оцінки". Це бо цілком не міняє факту, що читач з малим відношенням до літератури, або совєтський читач, який не мав доступу до еміграційних поетів, може створити собі не цілком правильне уявлення про місце даного поета в цілому літературному процесі.

Вона вважає, що оформлюючи обкладинку Л. Гуцалюк взяв за ідею точне поняття „координат" — розмістивши букви заголовку на сітці радарного екрану, а не за гратами, як свого часу інтерпретував оформлення один з рецензентів.

В категорії передруків з совєтської творчости за останні три роки вийшло небагато, лише 7 книжок: Миколи Бажана „Сліпці" (В-во „Сучасність" 1969), Василя Голобородька „Летюче віконце" (Париж, Перша Українська Друкарня у Франції, 1970), Ігоря Калинця „Поезії з України" (Брюссель, В-во Літератури і Мистецтва, 1970), Ліни Костенко „Поезії" (Париж-Балтимор-Торонто, „Смолоскип, 1970), „Крик з могили" — захалявні вірші з України (Балтимор, В-во Смолоскип, 1969), Олеся Лупія „Грань" (Торонто, В-во „Молода Україна, 1969), Василя Стуса „Зимові дерева" (Брюссель, В-во Літератури і Мистецтва, 1970). Ці видання це передруки з видань в Україні захалявним способом творів. Виїмком є повість Олеся Лупія „Грань", що вийшла в Україні.

Всі ці видання є цінним вкладом для ознайомлення читача з кращими представниками літератури у РССР. Наприклад, більшість віршів Ліни Костенко друкувалися лише в совєтській періодичній пресі. А її третя і остання збірка „Мандрівки серця" появилася там окремою збіркою ще 1961 р. сміховинним накладом 2.600 примірників. Ще гірше стоїть справа з Бажановими „Сліпцями". Цей твір був друкований в журналі „Життя і революція" в 1930-31 р. і незадовго після того був викреслений з літературного доробку автора. Він формально „не існує". Видання цих творів потрібне було не тільки для ознайомлення з ними еміграційного, але і підсовєтського читача.

Відносно збірки Ліни Костенко, доповідачка повністю погоджується з Богданом Кравцевим, що різні „скорочення" і змінення хронологічного порядку, що його встановила сама авторка у своїх збірках, непотрібно обезцінює збірку для дослідників творчости поетеси.

Згадуючи про збірки поезій Калинця, Стуса і Голобородька, доповідачка констатує, що для скомплетування вище згаданих збірок був малий вибір. В Україні їх друкували дуже мало а тут передруковували ще менше. Але, якщо йдеться про збірку Стуса, при вкладі трохи більшого труду, можна було включити там більше віршів, що їх можна було найти в совєтській періодичній пресі УССР, до якої ми тут маємо доступ, а також ті вірші, які були друковані в деяких журналах на еміграції. Збірка повніше віддзеркалювала б творчість поета. Це саме можна сказати і про збірку Голобородька.

В перекладах з чужих мов на українську і з української на чужі вийшло за три роки 11 видань.

З українського перекладено „Камінний хрест" Стефаника на англійську, видано антологію української прози в перекладі на німецьку мову Анни-Галі Горбач, збірку поезій Драча, Вінграновського, Коротича і Ліни Костенко в англійській мові, вибрані твори Франка у французькій і „Мойсей" Франка теж у французькій мові.

„Камінний хрест" (В-во McClelland&Stewart містить 32 оповідання переклад о. Иосифа Візньова і проф. Андрусишина. Переклад чудово передають своєрідність Стефаникової мови і стилю. Ця естетично видана книжка гідно репрезентує чужинцям скарби української літератури.

З перекладів на українську мову вийшло 5 творів. На чолове місце вибивається переклад Василя Барки шекспірівського „Короля Ліра" (В-во На горі). Доповідачка, яка зокрема студіювала Шекспіра і має знання і відчуття для обох мов, вважає це видання найкращим зразком перекладницької майстерности.

Марта Скорупська висловила також кілька цікавих думок відносно видавничої „політики". Кожний літературний твір, на її думку, це одне вклад в українській літературний доробок. Є тільки один літературний процес — загально український. Належить застосувати однакові критерії до всього що видається — чи тут чи там в Україні. Ми повинні оцінювати низькоякісний твір тут, хай він буде навіть дуже патріотичний, так само негативно, як оцінюємо плиткі пеани панівному режимові в Україні.

„Видавнича політика" на еміграції повинна старатися доповнювати загально український видавничий процес. Себто старатися друкувати речі, які напевно ніколи не побачуть світу в Україні. Не тому, що від нас залежить майбутнє української культури (ще жадна еміграція не створила повноцінної культури для свого народу), а тому, що книжка є призначена для майбутности і з перспективи часу і наші видання в УССР книжки будуть віддзеркалювати тільки один період української культури — в якому були різні світогляди.

Про видання з ділянки мистецтва тяжко говорити, бо за останні три роки майже нічого не вийшло. Тому Слава Ґерулик старалася познайомити присутних з деякими виданнями в Україні, яких є там дуже багато. Її огляд здебільшого концентрувався на мистецькому оформленні різних видань, менше на оцінці поодиноких видань. Властиво це було висвітлюванням прозірок з невеликими поясненнями.

Виставку відвідало 172 особи. На першому вечорі було присутних понад 40 осіб, на другому трохи більше, коли врахувати ще й дітей — публіку і дітей — виконавців програми — читання віршів і гра на фортепіяні. На тому вечорі Катря Червоняк дала огляд дитячої літератури за останніх три роки. Її огляд був більше поданий, щоб зацікавити матерей змістом видань для дітей. Коли врахувати, що за три роки вийшло 30 дитячих книжок, то в порівнянні з 1964 р., коли появилося лише 2 книжки — є поступ.

Якщо взяти до уваги, що число читачів є все багато більше від числа покупців, тоді постає питання, чому однаке так мало людей відвідало виставку (на якій книжки не продавалося) а вже дуже мало було на вечорах „огляду книжки".

Чи може це тому, що українська книжка таки „шукає читача"?

Н. Ільницька

Марія Душник і Мар'яна Могилин очолили українських добровільців за перевибір през. Ніксона

Ню Йорк. — Як повідомили Ласло Паштор і М. Сатірос із Вашингтону, з рамени Крайової Республіканської Ради для Комітетів спадщинних груп, Мар'яна Могилин-Блюм і Марія Душник, заступниця головного предсідника УНСоюзу, призначені співкерівниками Об'єднання українських добровільців з етнічної групи для перевибору президента Ричарда Ніксона. Вони набирають охочих співпрацювати в цій ділянці. Як сказано в пресовому повідомленні з Вашингтону з 22 вересня, М. Могилин-Блюм від довшого часу є активна в громадському житті в Ню Йорку, зокрема на Брукліні. Вона є членом Резолюційної Комісії Республіканської Спадщинної Ради, головою Резолюційної Комісії Української Крайової Республіканської Федерації та віце-президентом Нюйоркського Українського Американського Республіканського Клюбу. З рамени Організації Американців за свободу Поневолених Націй вона виступала із свідченням на Республіканській Конвенції в Маямі Біч перед Підкомісією для закордонних справ. Спільно з п-і М. Сатірос, вона є співдиректором організації усіх спадщинних або етнічних груп у Ню Йорку, які працюють для перевибору президента Р. Ніксона.

Газета „Бруклин Ню Йорк Дейлі Бюллетін" з 12 вересня помістила фотознімку Мар'яни Могилин-Блюм і довшу статтю про її добровільну громадську працю.

Вийшло з друку нове число українського бюлетеню УККА „Конгресові Вісті"

Ню Йорк. — На 32 сторінках великого формату вийшло і вже розсилається до Відділів УККА та платників Народного Фонду нове число бюлетеню УККА „Конгресові Вісті" українською мовою. Більшість матеріялів у цьому числі присвячені недалекому вже XI Конгресові УККА, що відбудеться в Ню Йорку в готелі „Коммодор" 7 і 8 жовтня. Цій темі, крім офіційного повідомлення про конгрес, присвячена передова „Віра в майбутнє", стаття директора Канцелярії УККА мгр І. Базарка „Цілі і завдання УККА", „Звернення Ради Директорів та українських центральних організацій і установ" та ін. матеріяли, в тому й Комунікат Статутової Комісії УККА. Про діяльність УККА у міжконгресовий період звітується у розділі „З діяльности УККА" та у розділі „Документи", в якому, між ін., опубліковано фотокопію листа амбасадора ЗСА в ОН Джорджа Буша до Президента УККА проф. Л. Добрянського у справі переслідувань діячів культури в Україні. Крім цього, поміщені статті „Дві великі імпрези", „Тиждень Української Культури", хронікальні вістки; частина матеріялів англійською мовою. Число ілюстроване фотодокументами з діяльности УККА, з демонстрацій українських діячів в обороні В. Мороза, В. Чорновола, Ю. Шухевича та інших Нескорених і прав України, з мистецьких імпрез, а також із попереднього X Конгресу УККА.

Вступайте в члени УНСоюзу!

Українці-медалісти XX Олімпіяди

Хоч Україна не була репрезентована на XX Олімпіяді в Мюнхені, то все таки українські спортсмени, які були включені у загальносовєтську репрезентацію, досягнули багато рекордів. 31 українських спортсменів здобули медалі, а дев'ятнадцять чемпіонати. Дві золоті медалі та одну срібну здобув Валерій Борзов, одну золоту і одну срібну — Борис Онищенко і одну золоту та одну бронзову — Павло Леднев.

Такі українські спортсмени здобули чемпіонати: легкоатлети Валерій Борзов, Анатолій Боднарчук і Микола Авилов, веслярі Олександер Шапоренко, Юлія Рибчинська, Катерина Курішко, Юрій Стеценко, Володимир Морозов і Юрій Фіталов, кошиквані Анатолій Поливода і Сергій Коваленко, наколесники Володимир Семенець і Ігор Целовальников, водне поло Олексій Баркалов, яхтсмени Валентин Манкін і Віталій Дирдира, п'ятиборці Борис Онищенко і Павло Леднев, стрілець Яків Железняк.

Срібними медалістами стали легкоатлети Леонід Литвиненко, Володимир Голубничий і Євген Аржанов, стрілець Борис Мельник, бронзовими — джюдоїст Анатолій Новиков, кошиквар Євген Лапинський і Юрій Поярков, футболісти Євген Рудаков, Віктор Колотов, Олег Блохін, фехтувальники — Григорій Крисс і Сергій Параманов.

ПІДГОТОВЛЯЮТЬСЯ ДО ЧИСТКИ ПАРТІЇ

В порядку підготови до запланованої чистки КПСС, яку офіційно називається „обміном партійних документів", 18-19 вересня в Києві відбулася скликана Центральним Комітетом КПУ нарада секретарів обласних комітетів партії, які займаються питаннями організаційно-партійної роботи. Ніяких ближчих інформацій про цю нараду київська „Літературна Україна" з 19 вересня не подає.

ТАРЗАН, Ч. 6817. Вожді Туля і Муму розмовляють через радіо

Вожді двох примітивних племен вперше користуються „чарами" радіопарату, щоб обговорити про мир.

Вождь Муму готов говорити до вождя Тулі, Тарзане!

Вождь Туля готов тут, майоре Данне!

Здоров, Муму! Тарзан каже, що ця чародійна штука занесе мої слова до тебе і твої слова до мене!

Аякже Туля! Чую твої слова! Чи ти заміняєш тупельських жінок за нашу рогату худобу й свині кікі? Мої вояки потребують жінок!